

[...]

32.143/II/PF

[...]

Ter zitting van 6 juli 2000, hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd aan een klacht van een Franstalige inwoner van Voeren die van de Dienst Kijk- en Luistergeld van de Vlaamse Gemeenschap twee Nederlandstalige facturen heeft ontvangen, terwijl zijn taalaanhörigheid bekend was.

*
* *

Op de vraag om inlichtingen van de VCT hebt u het volgende geantwoord.

"(...)

Vermits de Dienst Kijk- en Luistergeld moet beschouwd worden als een dienst van de Vlaamse regering in de zin van artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980, is op deze dienst omzendingbrief 97/29 van de Vlaamse regering van 7 oktober 1997 van toepassing."

*
* *

Heffingsbiljetten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 12, 3^e lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, wendende de plaatselijke diensten van de taalgrensgemeenten zich tot de particulieren in die van beide talen – het Nederlands of het Frans – waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.

De Dienst Kijk- en Luistergeld dient derhalve de regels toe te passen die van toepassing zijn in de taalgrensgemeenten.

Aangezien de klager niet het bewijs heeft geleverd dat de heffingsbiljetten betreffende van de Dienst Kijk- en Luistergeld hem de voorgaande jaren in het Frans werden toegestuurd, geldt het vermoeden juris tantum dat de taal van de particulier dezelfde is als die van het gebied waarin hij woont.

De VCT adviseert derhalve, bij vier stemmen van de Nederlandse afdeling en twee stemmen tegen een van de Franse afdeling, dat de klacht ontvankelijk is maar niet gegrond.